

Forlagsstilleren (Vajer): Det var den 30te Oktober, at jeg tillod mig at anmeldte dette Forslag, som nu kommer under Behandling. Det er altsaa næsten tre Uger siden. Jeg tror, jeg kan forklorte min Begrundelse noget ved at bruge en lidt usædvanlig Fremgangsmaade. Jeg vil bede ærede Medlemmer følge mig paa en lille Tankeudflugt ikke til Drømmenes Rige, men til noget aldeles virkeligt, noget, der har fundet Sted.

Vi befinde os paa det pragtfulde Hotel Metropole i London den 23de Juli i Aar. Jeg er saa heldig at have et Bidne, idet det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (Ving) var til Stede ved samme Lejlighed. Vi ere i en Sal mindst lige saa stor som denne, men meget pragtfuldere, hvad der ikke hører meget til. Der er til Stede ved en Banket omtrent 200 Personer, ikke en eneste Uniform, men for Resten ikke saa Stjærner paa de sorte Kjoler. Ved Bordet præsiderer et tidligere Medlem af det engelske Kabinet, Sir John Playfair, og ved hans Side sidder Marquisen af Bristol. Jeg nævner dette for at vise, at her sidde to politiske Modstandere ved Siden af hinanden; men i den Sag, som man er samlet om, er man enig. Bag ved Præsidentens Stol staar en saakaldet Skaalmester, om man saaledes tør oversætte det engelske Udtryk, en Herre i sort Kjole og hvide Handsker, som for Resten er lejet til at meddele, hvilke Skaaler der skal udbringes. Han udmærker sig ved en overordentlig gennemtrængende Stemme; selv under den stærkeste Samtale i Salen bliver der stille, naar han lader sin Røst høre. Han strækker Haanden ud og siger: „En Skaal for vore Gæster, Medlemmerne af de kontinentale Parlamenter“. Jeg antager, at de ærede Medlemmer af Tinget begynde at gette, hvor vi ere. Efter at Præsidenten har udbragt denne Skaal i vel valgte Udtryk, rejser sig det ene efter det andet Medlem af forskellige Rigsdage saaledes til højre for Præsidenten Frédéric Washy. Nu ville De maasse indvende, at han ikke længere er Medlem af den franske Rigsdag; han saaldt ved sidste Valg, men jeg skal gøre opmærksom paa, at det paa den interparlamentariske Konference i Paris i Fjor blev vedtaget, at de, som vare Medlemmer af den, vedbleve at være Medlem-

mer af de følgende Konferencer. Han sagde nogle Ord, som jeg ogsaa vil drage frem ved denne Lejlighed. Han sagde lejlighedsvis, at han kunde være fristet til at udbringe en Skaal for de militære Fredsvenner, for de militære Mænd, som hade Krigen, men ikke desto mindre indse Nødvendigheden af et fornuftigt Forsvar. Det er jo Ting, der slet ikke staa i Modsigelse med hinanden. Efter ham, eller lidt senere maasse, taler en Mand, der sidder til venstre for Marquisen af Bristol, det unge dygtige Medlem af den tyske Rigsdag, Dr. Theodor Barth. Lidt senere kommer en Mand, der sidder noget længere til højre for Præsidenten, nemlig Don Arturo de Marcoartu, Senator i den spanske Rigsdag, og hans Bordherre — thi der findes stadig en engelsk og en fremmed ved Siden af hinanden — er den første Arbejderrepræsentant i det engelske Parlament, William Kandal Gremer; ogsaa dette nævner jeg for at vise, at denne Sag omfattes af Folk af de forskjelligste Samfundsklasser. Ekscellencen, Granden af Spanien sidder ved Siden af Arbejderrepræsentanten. Efter at forskellige have takket for denne Skaal for de fremmede Gæster, udraaber Skaalmesteren følgende Skaal: „For den internationale parlamentariske Bevægelse“. Og for at udbringe denne Skaal rejser sig ogsaa et tidligere Medlem af det engelske Kabinet, Shaw-Lefevre. Han sidder ved Siden af den 84aarige, men kraftige Mand, den bekendte Jurist fra Amerika, David Dudley Field, som ogsaa er en Undtagelse — den eneste virkelige — ved denne Lejlighed; da han ikke længere er Medlem af den amerikanske Kongres. Shaw-Lefevre siger, at naar han skal søge sin Berettigelse til at udbringe denne Skaal, saa er det, fordi han ved en Tale, han holdt i det engelske Parlament den 6te Marts 1868, havde givet det første Stød til, at Abamasagen mellem England og Amerika blev afgjort ved Boldgift. Den Gang sad der paa det engelske Parlaments Tilhørerplads en amerikansk Robmand ved Navn Cyrus Field; det var en Broder til Dudley Field, og som netop var kommet til England, efter at det var lykkedes ham at faa nedlagt Telegraftraaden mellem Amerika og England. Man fik den Ide at telegrafere Parlamentsstalerne ved denne Lejlighed; men da Shaw-Lefevres Tale var telegra-